

Tekster om USA, E. Moltke-Leth og F. Lundahl
Tværs gennem Amerika, side 44 - 55
Af Jules Verne

Tværs igennem Amerika strækker sig i dag et ubrudt bånd af jern. Det er skinnerne til den jernbane, der går fra hav til hav.

Før i tiden tog det et halvt år at rejse denne tur med hest og vogn. I dag gør jernbanen den på syv dage.

Gennem bjerg og dal og skov, over prærier og grønne marker kører denne jernbane, der skulle bringe Phileas Fogg til New York inden den 11. december, så at han kunne nå damperen til Liverpool.

Den vogn, hvor Phileas Fogg og hans selskab satte sig til rette, var ikke inddelt i mindre rum; det var én stor kupé med en gang i midten, og på tværs af denne gang var der sæder til begge sider.

Man kunne gå gennem hele toget, fra den ene vogn til den anden, og således nå frem til spisevogn og salonvogn. Ad denne gang kom og gik hele tiden folk, de ville sælge aviser, bøger, drikkevarer og tobak, og de gjorde som oftest en god handel.

Det var mørkt og koldt udenfor, da toget klokken seks forlod San Francisco. Himlen var skyet, og det kunne godt se ud til at blive sne.

De rejsende talte ikke meget sammen. Passepartout havde fået plads ved siden af hr. Fix, men den ellers så snaksomme franskmand forholdt sig tavs. Efter deres sidste møde var forholdet mellem dem temmelig køligt.

Klokken otte om aftenen kom en konduktør ind og meldte, at det var tid til at rede senge. På få minutter blev vognen forvandlet til en sovesal. Bænkene blev omdannet til en slags lukkede sengesteder, hvor hver af de rejsende havde en god seng med tætte gardiner om, der skærmede mod nysgerrige blikke.

Lagnerne var hvide og puderne bløde, så de var let at finde hvile, alt imens toget rullede videre for fuld damp.

Klokken otte næste morgen blev sovevognen igen omdannet til almindelig kupé, og de rejsende kunne gennem vinduerne se ud i et mægtigt bjerglandskab. Det var Sierra Nevada, de passerede.

Lokomotivet spyede gnister og ringede med sin sølvklokke; dets lyde blandede sig med vandfaldenes brusen, og røgen tegnede sig mod nåletræernes mørke grene.

Efter frokost havde de forladt bjergene og var kommet ud på den åbne prærie.

Her lever bison-okserne. Der kan være mange tusind dyr i en hjord, og det sker undertiden, at de på deres vandringer krydser jernbanens spor. I så fald er toget nødt til at standse og vente, til banen atter er fri.

En hjord på ti-tolv tusinde dyr spærrede sporet. Først sagtnede toget farten, derefter prøvede lokomotivføreren at drive en kile ind mellem dyrene, men han blev tvunget til at standse foran en mur, der ikke var til at trænge igennem.

Okserne bevægede sig i deres langsomme gangart og

udstødte nu og da dybe brøl. Disse dyr er større end europæiske okser, deres horn sidder langt fra hinanden, og hele forkroppen er dækket af en tyk, mørk pels. Når de er på vandring, kan intet ændre deres vej. Det er en levende masse, en flod, der vælter sig frem, og som intet kan standse.

De rejsende i toget løb til vinduerne og så på det mærkelige skuespil. Kun Phileas Fogg - den eneste, der virkelig havde travlt - blev siddende på sin plads og ventede roligt på, at okserne skulle flytte sig så meget, at toget kunne komme videre.

Passepartout var rasende; han ville helst have fyret alle sine revolvere af mod dyrene.

»Hvad er det her for et land?« udrød han. »Ganske almindelige bison-okser standser toget, og de går så langsomt, som om det slet ikke gjorde noget! Jeg kunne sandelig godt lide at vide, om hr. Fogg også har regnet med dette her i sin plan? - Og hvad er det for en lokomotivfører, der ikke vover at styre sin maskine lige imod en flok kvæg, der spærrer os vejen!«

Lokomotivføreren var en klog mand, og han vidste, hvad han gjorde. Han kunne nok have knust et par af de forreste dyr med sin tunge maskine; men derefter ville toget blive revet af sporet og være uhjælpelig fortabt.

Der var ikke andet at gøre end at vente tålmodigt og prøve at vinde den tabte tid ind bagefter.

Bison-okserne var tre timer om at passere banelinjen. Først da mørket faldt på, var sporet klart. I det øjeblik, de sidste okser krydsede linjen, var de første forsvundet af syne langt ude i den sydlige horisont.

Den 6. december nåede vore rejsende til den store Saltsø. Den ligger midt inde i Amerika, 3800 fod over havets overflade; alligevel er den snarere et hav end en sø, for den er så salt, at der ligger hvide skorper af salt på klipperne ved dens bredder, og ingen af flodernes fisk kan leve i dens vand.

Omkring den Store Saltsø er landet frugtbar, og hvis det havde været sommer, ville her have været rige

kornmarker og grønne enge. Men på denne dag i december var alt dækket af sne.

Herfra gik turen videre gennem de vilde bjerge, der hedder Rocky Mountains.

Det sneede hele natten, og næste morgen var Passepartout alvorligt bange for, at toget skulle køre fast i snedriverne.

»Hvad er det også for en idé af min herre at rejse om vinteren!« tænkte han. »Han kunne da have ventet til sommer, så havde det hele været meget lettere.«

Midt på dagen den 7. december var toget nået så vidt, at det i løbet af nogle timer ville være ude af det mest vildsomme bjergland med dets farlige kløfter og rivende floder.

Det var hørt op at sne; der skulle snart ikke være flere vanskeligheder på deres vej.

Pludselig lød nogle kraftige stød i en fløjte. Toget standsede.

Passepartout stak hovedet ud ad vinduet. Her var ingen station at se.

»Passepartout,« sagde hr. Fogg. »Gå ud og se efter, hvad der er i vejen.«

Uden for toget var allerede 40-50 mennesker forsamlet. Et signal lyste rødt på sporet foran lokomotivet.

Togføreren stod og talte med en mand, der var sendt dem i møde fra den nærmeste station for at forklare dem, at de ikke kunne komme videre. En del af de rejsende stod og hørte på, hvad de to mænd sagde.

»Nej - det er umuligt at komme over broen,« sagde manden. »Den er usikker. Flere af stål-tovene er bristet. Vi tør ikke risikere det. Den kan ikke bære vægten af et tog.«

Den bro, de talte om, førte over en dyb kløft med en brusende flod i bunden.

Passepartout skulle lige til at gå ind til hr. Fogg for at fortælle ham de dårlige nyheder, da lokomotivføreren kom til. »Hvad er meningen?« spurgte en herre rasende. »Vi skal vel ikke blive her og slå rødder i sneen?«

»Vi har telegraferet til Omaha og bedt dem sende et andet tog; men det kan nok ikke være fremme før klokken seks,« svarede bane-manden.

»Klokken seks!« gentog Passepartout.

»Så lang tid vil det alligevel tage os at gå til fods herfra til den nærmeste station på den anden side broen.«

»Hvor langt er der da at gå?« spurgte en af passagererne.

»Tolv engelske mil.«

Passepartout var ulykkelig. Her var en hindring, som hans herres pengesedler ikke kunne overvinde med at gå mange timer til fods i sneen.

Passepartout var nødt til at forberede sin herre. Han begyndte at gå hen mod kupeen, da han hørte lokomotivføreren sige:

»Mine herrer - måske der dog var en mulighed for at komme over.«

»Med toget her?«

»Ja, med toget her.«

Passepartout slugte hvert ord.

»Jamen, de siger jo, at broen er lige ved at styrte sammen -«

»Jeg tænker mig,« forklarede lokomotivføreren, »at hvis jeg driver toget frem med den allerstærkeste fart, skulle vi have mulighed for at komme over.«

»Det var som pokker!« sagde Passepartout.

Mange af de rejsende forlangte, at forsøget skulle gøres.

Passepartout var betænkelig. »Der var jo noget andet, man kunne gøre,« sagde han til sig selv, »men det tænker de herrer slet ikke på.«

Han vendte sig til en af de rejsende. »Synes De ikke, det var bedre, om vi-----«

»Det går nok,« sagde manden og vendte ryggen til.

Passepartout forsøgte at henvende sig til en anden. »Jeg mener nu, at hvis man tænker sig lidt om, så var det bedre-----«

mere om,« sagde herren. »Når lokomotivføreren siger, at det går, så går det.«

»Ja, måske,« svarede Passepartout, »men det ville da være fornuftigere - - - «

»Hvad skal vi med fornuft?« sagde en tredje. »Vi skal bare have fart på.«

»Det ved jeg da godt. Alligevel var det da bedre - - -« tog Passepartout fat igen; men ingen lod ham tale ud.

»De er måske bange?« spurgte en af herrerne.

»Jeg - bange?« sagde Passepartout. »Jeg skal vise Dem, at en franskmænd ikke er bange.«

Nu kom konduktøren. »Alle stiger ind i toget igen!« råbte han.

»Det kan være meget godt,« sagde Passepartout til sig selv, »nu stiger vi ind. Men de kan da ikke forbyde mig at tænke, at det havde været mere rimeligt, om vi først havde fået lov til at spadsere over broen, og så kunne toget være kommet bagefter.«

Men ingen ville høre på Passepartouts kloge råd.

Lokomotivet fløjtede og kørte et godt stykke tilbage for ligesom at tage tilløb.

Fløjten lød igen, og det kørte frem med forfærdende hastighed. Stemplerne gjorde 20 slag i sekundet. Det var, som om toget slet ikke hvilede på skinnerne. Det havde ingen vægt mere - det fløj af sted.

Og det kom over! Det gik som et lyn. Ingen så noget til broen. Det følte, som om toget sprang fra den ene side af kløften til den anden, og lokomotivføreren fik ikke standset sin maskine, før den var langt forbi stationen.

Men knap var toget ovre, før hele broen med et øredøvende brag styrtede i afgrunden.

Fra nu af kunne man håbe, at rejsen gennem Amerika ikke ville byde på flere forsinkelser, og Phileas Fogg havde fire dage og fire nætter, før han efter planen skulle være i New York.

Klokken otte næste morgen var toget nået et godt stykke ind i staten Nebraska. Det kørte gennem øde, snedækkede egne og nærmede sig en station, hvor det skulle være en halv times ophold.

Pludselig blev de rejsende opskræmt ved at høre skud og vilde hyl henne fra de forreste vogne, og i løbet af få sekunder vidste alle, hvad der var sket.

Det var en flok Sioux-indianere, der havde overfaldet toget.

Disse dristige indianere havde for vane, når de ville plyndre et tog, at springe på det, mens det var i fart, ligesom ryttere, der i

cirkus springer på hesten, mens den er i løb.

Der var vel 100 indianere, alle bevæbnet med bøsser eller køller. De havde først kastet sig over de to mænd i lokomotivet og slået dem begge bevidstløse.

En af indianerne ville derefter standse toget, men han forstod ikke at bruge maskinens håndtag, så i stedet for at bremse gjorde han det modsatte og satte farten op. Lokomotivet fortsatte hen ad skinnerne i rasende fart.

Samtidig var andre indianere trængt ind i togets vogne. De kravlede som aber uden på toget og hen over tagene. De slog dørene ind og kæmpede mand mod

mand med de rejsende.

Vognen med bagagen blev plyndret, og kufferterne blev smidt ud på sporet. Skrig og skud lød uafbrudt alle vegne fra, og alt imens kørte toget videre med en fart af 50 engelske mil i timen.

De rejsende forsvarede sig tappert. Lige fra det første angreb havde også fru Aonda med revolver i hånden holdt dem på afstand. Hun skød gennem de knuste ruder, så snart en fjende viste sig.

En snes indianere var allerede dræbt og faldet ned på skinnerne. Flere af de rejsende, der var alvorligt såret af kugler eller kølleslag, blev lagt på de brede bænke. Kampen havde varet i ti minut-

ter og kunne kun ende med indianernes sejr, hvis toget ikke blev standset meget snart.

Den nærmeste station var Fort Kearney, og den var kun nogle få mil borte. Her kunne de få hjælp; men var de først forbi den station, ville indianerne have sejret, før de nåede den næste.

Togføreren kæmpede ved siden af Phileas Fogg. En kugle ramte ham, og idet han faldt, sagde han: »Vi er fortabt, hvis toget ikke bringes til at standse inden fem minutter.«

»Det skal blive standset,« sagde Phileas Fogg og

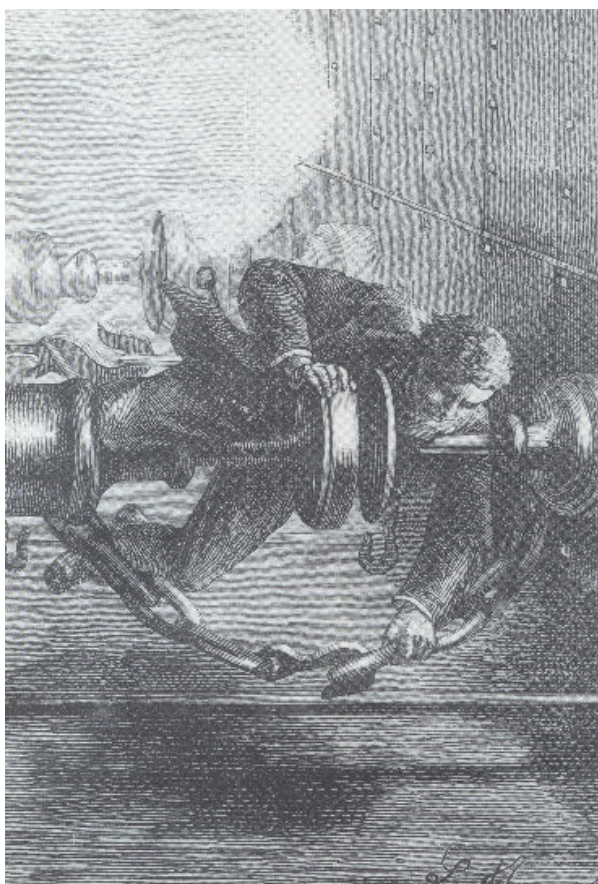
ville forlade kupeen.

»Bliv her, hr. Fogg,« sagde Passepartout. »Det ordner jeg!«

Phileas Fogg nåede ikke at standse sin modige tjener. Det lykkedes Passepartout at åbne en dør uden at blive set af indianerne; derefter lod han sig glide ned under vognen, og mens kampen fortsatte, og kuglerne fløj over hovedet på ham, kravlede han under toget fra vogn til vogn, fremad mod lokomotivet.

Takket være den smidighed han havde lært i sin cirкус-tid, svang han sig nu blandt kæder og bremses og hjul, indtil han nåede den forreste vogn.

Dér hang han i den ene hånd og fik med den anden løftet sikkerheds-kæden til lokomotivet af.

I næste nu gav det et ryk i hele toget. Det hjalp ham til at få løftet den sidste bøjle, som bandt vognene til lokomotivet.

Alene rasede nu lokomotivet videre, mens togets vogne lidt efter lidt tabte farten og endelig standsede, 100 skridt fra stationen ved Fort Kearney.

Her stod soldater parat. De havde hørt skydningen og var kommet for at hjælpe. Men indianerne havde allerede taget flugten, før toget nåede ind til stationen.

Da de rejsende blev talt, viste det sig, at der manglede tre, og en af dem var den modige Passepartout, hvis helte-gerning havde frelst dem alle.

Tre rejsende forsvundet - og blandt dem Passepar-

tout! Var de blevet dræbt under kampen med indianerne? Eller var de taget til fange? Det var umuligt at vide.

Der var mange sårede blandt de rejsende, men ingen af dem var i livsfare. De blev bragt til banegården, hvor de fik hjælp.

Fru Aonda var uskadet. Phileas Fogg, der havde været forrest i kampen, havde heller ikke fået så meget som en rift. Fix var ramt i armen, dog ikke alvorligt. Men Passepartout var forsvundet!

Efterhånden havde alle de rejsende forladt toget. Der var blodpletter overalt i vognene, på hjulene og på jordens hvide sne. De sidste indianere forsvandt i det fjerne.

Hr. Fogg stod ubevægelig, med armene over kors. Han måtte tage en beslutning. Fru Aonda stod ved siden af ham; hun så op på ham, men sagde ikke et ord.

Han forstod, hvad hendes blik sagde. Hvis Passepartout var taget til fange, måtte han så ikke sætte alt ind på at befri ham?

»Jeg lover at finde ham - død eller levende,« sagde han blot. Den unge kvinde greb hans hænder og trykkede dem varmt.

Phileas Fogg vidste, hvad det ville koste ham: Blot denne ene dags forsinkelse - og han nåede ikke dampen til New York. Væddemålet var uhjælpelig tabt.

Kaptajnen fra Fort Kearney var på banegården med cirka 100 soldater for at hjælpe, hvis indianerne skulle komme igen.

»Hr. kaptajn,« sagde Phileas Fogg. »Tre af vore rejsefæller er forsvundet.«

»Er de døde?«

»Enten døde eller taget til fange. - Har De til hensigt at forfølge indianerne?«

»Det er umuligt,« sagde kaptajnen. »De kan flygte helt ind i en anden stat. Jeg kan ikke forlade fortet så længe.«

»Hr. kaptajn,« svarede Phileas Fogg, »det drejer sig om tre menneskers liv.«

»De ved jeg. Men jeg kan ikke sætte 50 liv på spil for at frelse tre.«

»Nuvel -« sagde Phileas Fogg, »så går jeg alene.«

»De, hr. Fogg!« udbrød Fix, »vil De drage alene ud for at forfølge indianerne?«

»Skulle jeg lade min stakkels tjener i stikken - ham, som vi alle skylder vort liv? Når ingen andre vil, så går jeg alene.«

»Nej, det skal ikke ske,« sagde kaptajnen. »Jeg skal sende nogle folk med Dem.«

Han vendte sig om mod soldaterne. »Jeg har brug for 30 frivillige,« sagde han.

Alle 100 trådte frem. Kaptajnen tog 30 ud.

»Tak, hr. kaptajn,« sagde Phileas Fogg.

»Tillader De, at jeg går med?« spurgte Fix.

»De må selv bestemme, hvad De vil gøre,« svarede hr. Fogg, »men hvis De spørger, hvad jeg helst vil have, så beder jeg Dem blive hos fru Aonda. Dersom der skulle tilståde mig en ulykke -«

Fix blev bleg ved tanken. Skulle han nu virkelig lade

hr. Fogg sætte livet på spil i ødemarken?

Trods alle kvaler i sit sind, måtte han slå øjnene ned for Phileas Fogs rolige, faste blik.

»Jeg bliver her,« svarede han.

Hr. Fogg trykkede fru Aondas hånd, overgav sin kostbare rejsetaske til hende og drog af sted med den lille skare soldater.

Men før de begav sig på vej, sagde han til dem: »Mine venner, jeg lover jer 1000 pund i belønning, hvis vi frelser fangerne.«

Klokken var lidt over 12. Fru Aonda fik overladt et værelse på banegården. Her sad hun og tænkte på Phileas Fogg, på det offer, han bragte, og på hans mod. Han satte sit liv og sin formue på spil for at gøre sin pligt.

I hendes øjne var Phileas Fogg en helt.

Timerne sneg sig langsomt af sted.

Hen på eftermiddagen, mens sneen faldt tæt, hørtes et lokomotivs fløjten. Det kom fra øst. En stor, mørk skygge kom langsomt glidende gennem snetykningen ind på perronen.

Men hvad var det for et tog?

Der ventedes ikke noget tog fra øst. Hjælpetoget fra Omaha kunne ikke være fremme endnu. Ingen forstod det.

Det blev snart opklaret. Dette lokomotiv, der kom rullende så langsomt, var det samme, som Passepartout havde gjort fri af togstammen, og som var kørt alene videre på sporet med de to mænd liggende bevidstløse på gulvet.

Lidt efter lidt var kullene brændt op; farten blev mindre og mindre,

og til sidst var det standset af sig selv - mange mil fra Fort Kearney.

De to mænd var efterhånden kommet til bevidsthed igen. Lokomotivføreren kunne ikke forstå, hvordan maskinen var blevet revet løs fra toget. Men nu da de vågnede op midt ude i det øde land, var de ikke i tvivl om, at de vogne, der var blevet tilbage på sporet, behøvede hjælp.

Selv om det kunne være farligt at vende tilbage til det sted, hvor indianerne måske rasede og plyndrede endnu, gav de sig til at fyre op under kedlen. Og det var dette lokomotiv, der havde fløjtet ude i snestormen.

Der blev stor glæde blandt de andre rejsende. Nu kunne de komme videre til Omaha.

Fru Aonda gik hen til lokomotivføreren.

»Hvornår kører De videre?« spurgte hun.

»Om et øjeblik, frue.«

»Jamen fangerne - vore ulykkelige venner -«

»Jeg kan ikke afbryde rejsen. Vi har allerede tre timers forsinkelse.«

»Og hvornår går det næste tog til New York?«

»I morgen aften, frue.«

»I morgen aften! - Men det er for sent. De må vente.«

»Det er umuligt,« svarede togføreren. »Hvis De vil med, må De stige ind nu.«

»Jeg bliver her,« svarede den unge kvinde.

Fix havde hørt på denne samtale. Heller ikke han ønskede at forlade stedet. Han ville føre sin kamp til den bitre ende.

De øvrige rejsende havde indtaget deres pladser. Lokomotivet fløjtede, toget satte sig i bevægelse og forsvandt ud i snefoget.

Der gik nogle timer. Vejret var bitterlig koldt. Fix sad ubevægelig på en af banegårdens bænke. Han så nærmest ud, som om han sov.

Trods snestormen gik fru Aonda hvert øjeblik ud på perronen for at spejle mod syd. Men der var intet at se gennem snetykningen, ikke en lyd at høre.

Hun gik ind igen, stiv af kulde - blot for at vende tilbage til perronen et par minutter senere - men stadig forgæves.

Det blev aften. Den lille gruppe mænd var ikke kommet tilbage. Kaptajnen var meget urolig for sine folk. Var hans soldater mon i kamp med indianerne, eller flakkede de om i tågen?

Hen på natten sneede det lidt mindre, men til gengæld blev det koldere. Der hørtes ikke en lyd fra nogen kant. Ikke en fugl, ikke et dyr sås på den uendelige snedækte slette. Ingen på stationen fik søvn den nat.

Fix sad stadig ubevægelig på samme sted; men fru Aonda gik hvileløst rundt, med hjertet opfyldt af bange

anelser.

Endelig fik natten ende. Så langt øjet rakte, var den hvide slette endnu ved daggry øde og tom.

Kaptajnen vidste ikke, hvad han skulle gøre. Skulle han sende en ny afdeling soldater ud for at lede efter de første?

Han havde netop givet en mand ordre til at samle folk - da der lød bøsseskud i det fjerne. Var det et signal? Soldaterne styrtede ud, og en halv mils vej borte så de en lille skare mænd, der nærmede sig.

Phileas Fogg gik forrest, tæt ved ham kom Passepartout og de to andre rejsende, som var blevet befriet fra Sioux-indianerne, og til sidst kom soldaterne.

Et par mils vej syd for fortet havde Passepartout og de to andre prøvet at tage kampen op med deres vogtere; men ganske kort efter var hr. Fogg og de 30 soldater kommet dem til hjælp.

De blev alle modtaget med jubel på banegården, og Phileas Fogg uddelte den belønning, han havde lovet soldaterne, alt imens Passepartout blev ved med at gentage for sig selv: »Det kan ikke nægtes, at jeg er en dyr tjener for min herre.«

Fix betragtede hr. Fogg i tavshed. Det er ikke let at vide, hvilke følelser der kæmpede i hans sind.

Fru Aonda havde taget hr. Fogs hånd mellem begge sine; hun trykkede den uden at sige et ord.

Passepartout gik og så sig om til alle sider for at finde toget. Han regnede med, at det stadig ventede på dem, så de hurtigt kunne komme af sted østpå til Omaha og indhente de tabte timer.

»Toget,« spurgte han, »- hvor er toget?«

»Kørt,« svarede Fix.

»Og hvornår går det næste?« spurgte Phileas Fogg.

»Ikke før i aften.«

»Jaså,« var alt, hvad han svarede.

Phileas Fogg måtte se i øjnene, at han var blevet 20 timer forsinket. Passepartout vidste kun alt for godt, at det var ham, der - meget mod sin vilje - havde været skyld i forsinkelsen. Han havde ruineret sin herre.

I dette øjeblik trådte hr. Fix hen til Phileas Fogg og så ham lige ind i øjnene. »De har faktisk meget travlt, ikke sandt, hr. Fogg?« »Jo, jeg har meget travlt.« »Det betyder meget for Dem at være i New York den 11. om aftenen, før post-damperen til Liverpool sejler - ikke?«

»Jo, det betyder meget for mig.« »Hvis Deres rejse ikke var blevet afbrudt ved indianernes angreb, kunne De have været i New York allerede om morgenen den 11. december.«

»Ja, jeg havde 12 timer at løbe på.«

»Nu er De 20 bagud. 12 fra 20, det er 8. De skal altså indhente otte timer. Det kan gøres. Vil De prøve på det?«

»Mener De til fods?«

»Nej, i slæde. Eller rettere sagt: i en is-båd. Jeg ved, at vi kan leje en slæde med sejl.«

Fix pegede på en mand ude på perronen. »Det er ham, der ejer båden.«

Phileas Fogg svarede ikke, men gik lige hen til den

fremmede.

Få minutter efter havde han lejet det mærkelige køretøj, der var en mellemting mellem en slæde og en båd. To tykke bjælker tjente som meder, der kunne glide hen over isen. Oven på dem var isbådens dæk, hvor der var plads til en fem-seks mennesker. I forenden var rejst en mast med et mægtigt storsejl og en bom til et forsejl. Bagest var der et ror, som kunne styre fartøjet.

En sådan isbåd kan føre meget store sejl. Om vinteren, når togene ikke kan komme frem for sne, kan den i medvind glide hen over en isdækket flade med større fart end med et ekspres-tog.

Vinden kom lige fra vest, og sneen på sletten var hård som is.

Føreren af is-båden påtog sig at bringe hr. Fogg til Omaha på fem timer, og derfra udgår mange tog til Chicago og New York. Måske kunne han vinde den tabte tid igen.

Hr. Fogg ville ikke udsætte fru Aonda for den iskolde tur i den åbne slæde og foreslog hende derfor at blive på banegården sammen med Passepartout; han ville så påtage sig at bringe hende til Europa ad en mere bekvem rute. Men fru Aonda afslog tilbudet. Hun ville ikke skilles fra hr. Fogg; og Passepartout var lyk-

kelig over, at han ikke skulle overlade sin herre i hr. Fix' hænder.

Klokken otte var is-båden parat til afgang.

De to store sejle blev hejst, vinden fyldte dem, og is-båden fo'r hen over den hårde sne med en fart af 40 engelske mil i timen.

Der er i lige linje 200 mil fra Fort Kearney til Omaha. Hvis vinden holdt, kunne turen gøres på de fem timer, og klokken ville være ét middag, når de nåede Omaha.

Og hvilken tur var det ikke!

De rejsende svøbte sig i deres tæpper og trykkede sig ind mod hinanden. De kunne ikke tale sammen for kulde.

Nu og da pressede vinden så hårdt på de mægtige sejle, at slæden ligefrem løftedes op fra jorden.

»Hvis alt går vel,« sagde føreren, »er vi i Omaha klokken ét.«

Sletten var blank og glat som et spejl. Toget skulle køre en stor omvej for at nå en række byer; men slæden kunne tage den lige vej til Omaha.

Phileas Fogg havde kun to ting at frygte: at vinden skulle lægge sig eller slå om.

Ingen af delene skete.

Linerne, der holdt masten, var af metal. De var spændt som strengene på et instrument, og når vinden tog i dem, sang de, som om det var en bue, der strøg dem.

Med sit lyse humør var Passepartout igen begyndt at håbe. De kunne ikke nå New York om morgenen den 11., men måske om aftenen, tidligt nok til at komme om bord på damperen til England.

Han havde næsten lyst til at trykke hr. Fix's hånd, for det var dog ham, der havde skaffet isbåden. Men af en eller anden grund foretrak han alligevel at lade være.

På hele turen sad hver af de rejsende i sine egne tanker. Ingen kunne mærke, om man nu og da gled hen over en sø eller et vandløb. Alt gik i ét, her var fuldstændig øde. Ikke en landsby, ikke en station. Hist og her sås et enkelt træ, hvor en flok vilde fugle fløj op. Det eneste levende, de ellers mødte, var præriens magre, forsultede ulve; men Passepartout sad parat med sin revolver, og de hylende ulve kunne ikke holde fart med isbåden.

Klokken 12 passerede de floden Platte, og føreren var nu sikker på, at de nok skulle nå Omaha til tiden.

Snart efter kunne han pege på byens hvide tage og sige: »Nu er vi her.«

Fix og Passepartout sprang ud af slæden og rystede de stivfrosne lemmer. Derefter hjalp de hr. Fogg og fru Aonda ned. Føreren fik sin betaling, og de begav sig alle fire til banegården i Omaha.

Her holdt netop et tog parat til at afgå til Chicago. De styrtede ind i en kupé og fik lige sat sig ned, før det begyndte at køre.

Den 10. december klokken fire om eftermiddagen var de i Chicago. Der var 900 engelske mil herfra til New York.

I Chicago var der tog nok. De skiftede lige over i et eksprestog til New York. Som et lyn strøg det gennem de østlige stater: Indiana, Ohio, Pennsylvania og New Jersey.

Endelig - den 11. december klokken 11.15 aften standsede det i New York på Hudson-flodens højre bred, lige ud for den kaj, hvor skibene til Europa har deres plads.

Men da var postbåden til England sejlet for tre kvarter siden!